

fordi den nye historie videregiver gamle forskningstraditioner i dristighed og visioner.

Lene Rold

Karen-Hanne Nielsen: *Kvindedragten fra Skrydstrup. Beretning om en ny rekonstruktion af en 3000 år gammel dragt.* (Haderslev Museum, 1979). 24 s.

Det er prisværdigt, at Haderslev Museum i dets nye bygning har villet vise en rekonstruktion af Sønderjyllands berømte bronzealderpigens dragt. Dette så meget mere som der altid vil kunne tilføjes nye erfaringer, når der som her af Sonning Fonden stilles midler til rådighed, der muliggør de mange forsøg med materiale og teknik. Og dette er da også lykkedes. Når det er sagt, er der vel ingen tvivl om, at de implicerede tekstilhåndværkere med Karen-Hanne Nielsen i spidsen tillige har gjort sig dejligt og selv har fået megen viden med på vejen.

Erna Lorenzen

Danmarks Kirker. Århus amt, 15. hefte (kirker og kirkegårde i Århus by). 73 s. 16. hefte (Skejby, Lisbjerg, Åby). (G. E. C. Gads Forlag. U.å.). 87 s.

Domkirken og Vor Frue kirke er de eneste gamle kirker, der nu er bevaret i Århus. Hertil kan føjes den lille kirkesal, der er indrettet i Frue klostervestfløj, men den er først langt senere blevet udstyret til kirkelig brug og kaldes med begrundet forsigtighed ikke kirke, ligesom rummets anvendelse, da dominikanerne ejede klostret, ikke nærmere kan bestemmes. Siden reformationen har der imidlertid været en særskilt kirkelig betjening for stiftel-

sens beboere, og dele af inventaret kan føres tilbage til det 16. århundrede; men skønt den lille menighed har ført en ambulans tilværelse inden for klostrets mure, så har minderne om dens fortid dog med rette fået sin plads i beskrivelsen.

Om de nedrevne kirker kan der ikke siges meget. Bedst oplyst er Sct. Olufs kirke, af hvis kirkegård endnu en stump er bevaret med flere gravminde, deriblandt en af de sjældne gravplader af norsk støbejern, og en anden bevares i »Den gamle By«. På kirkegården står desuden det 1847 opstillede kors, som har erstattet ældre og angiveligt, men måske med urette skal være rejst til minde om den hellige Niels. Helt forsvundet er Vor Frue kirke, der vist har ligget på Brobjerg, og hvis navn lige efter reformationen blev overført til dominikanernes. På Brobjerg er der også fundet rester af karmeliternes kirke, der som forgænger har haft et Sct. Jørgens kapel. Helt forsvundet er kirken til Sct. Karens gård, der har ligget i Vestergade, og et Helligånds kapel i Immervad. For et Hellig Kors kapel, der nævnes omkr. 1500, er beliggenheden ganske usikker. Det er påfaldende, at Århus i modsætning til Ribe og Viborg kun har haft få kirker og helt mangler den rige sognedeling, som kendes i de to andre stiftsbyer, skønt det kirkelige liv vel næppe har været fattigere end de andre steder.

De tre kirker i Skejby, Lisbjerg og Åby har alle før reformationen på en eller anden måde været knyttet til domkirken, men fik senere en forskellig skæbne. Værst er det gået ud over kirken i Åby, som blev nedrevet 1872, mens de to andre har kunnet nøjes med mere eller mindre gennemgribende udbedringer. Det er ikke kirkerne, der kræver opmærksomhed, men deres inventar, krucifikset fra Åby og det